

Quin impacte van tindre aquelles experiències en la seua decisió de dedicar-se a la interpretació?

Van ser determinants. Després d'aquella primera experiència, vam continuar al Patronat Obrer de la Sagrada Família amb mossèn Ribes, en una petita companyia de teatre. Fins i tot vam fer petites gires per les esglésies de llocs com la Ràpita o Alcanar. L'altar es convertia en escenari, i representàvem obres en aquells espais tan peculiars. Aquells van ser els meus primers passos, encara pensant que el teatre era només un hobby, mai una possible professió.

I se'n va anar a Barcelona a estudiar.

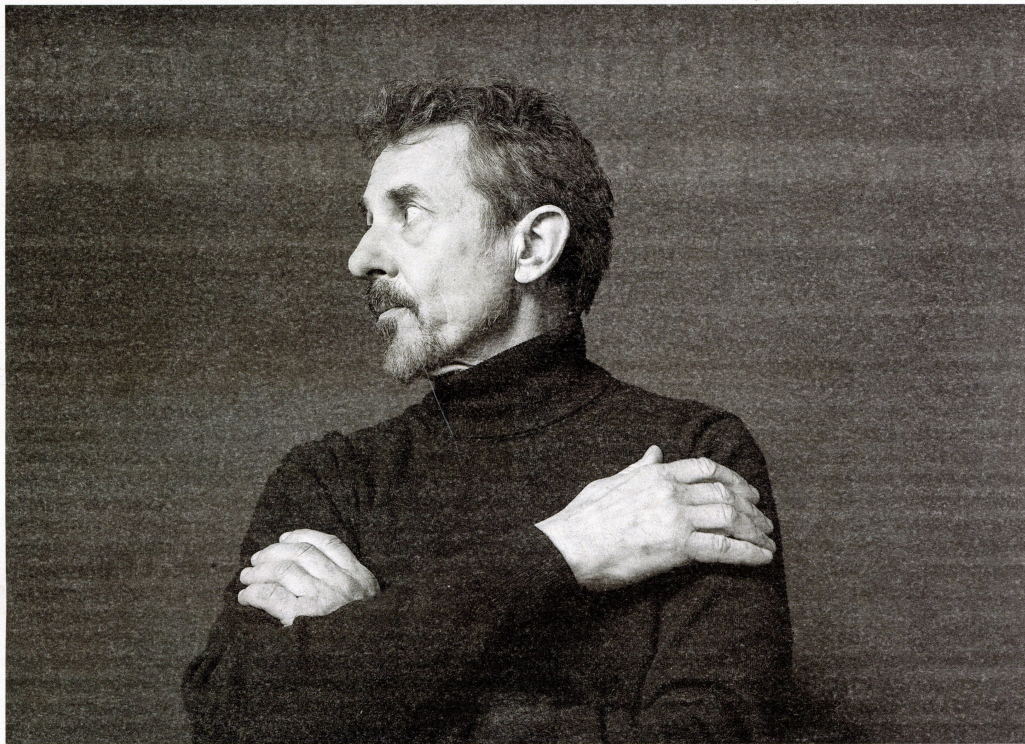
Sí, encara que els meus pares no veien gens clar que això del teatre pogués ser una carrera professional. Vaig anar a Barcelona a estudiar Psicologia, però a les tardes assistia a l'Institut del Teatre. Vaig superar les proves d'accés i em vaig poder matricular. Així va començar tot.

Després de més de 40 anys de carrera, quins moments considera que han sigut claus en la seua trajectòria?

Un moment clau va ser l'entrada a l'Institut del Teatre, que em va fer pensar que potser podria tenir un futur professional. Al primer curs, Ventura Pons va fer un càsting i em va seleccionar per a una obra de teatre. Aquell projecte em va posar un peu dins la professió. Recordo que al matí anava a la universitat, a la tarda a l'Institut del Teatre, i a la nit feia funcions. Les bones crítiques que vaig rebre amb aquella obra em van fer plantejar seriosament que la interpretació podia ser una alternativa real als estudis universitaris.

Un altre moment decisiu va ser la seua primera pel·lícula, Pa d'àngel, de Francesc Bellmunt, amb la qual va guanyar el premi al millor actor als III Premis de Cinematografia de la Generalitat.

Exacte. Francesc Bellmunt me va veure al teatre i em va cridar per a fer la meua primera pel·lícula. Aquella experiència em va obrir moltes portes. Els dos estius següents vaig rodar amb ell *Un parell d'ous* i *La ràdio folia*. També va ser important el salt a Madrid amb la pel·lícula *Amo tu cama rica*, d'Emilio Martínez-Lázaro. Esta pel·lícula em va donar visibilitat a nivell estatal i em va permetre accedir a nous projectes.

Ponce és una figura indiscutible de l'escena artística actual. La seua excel·lència interpretativa ha tingut reconeixements de gran prestigi. /MAY ZIRCUS

A part dels directors que ha esmentat, hi ha altres noms que l'hagen marcat especialment?

Tots els directors te dixer alguna cosa, perquè és un aprenentatge

ELS INICIS

"Tinc un record molt especial de Manuel Pérez Bonfill, que va ser qui em va fer descobrir el teatre, en una ciutat sense gaire tradició"

EL CONSELL

"El primer pas és la perseverança, cal lluitar pel somni que tens i caminar amb humilitat sense obsessionar-te amb l'èxit immediat"

constant. Recordo que, molt jove, vaig entrar a la companyia de Josep Maria Flotats per a fer *El despertar de la primavera*. Amb ell vam fer una formació actoral molt intensa, que encara considero fo-

namental per a la meua carrera. Estes experiències són les que et modelen com a professional i com a persona.

Quins han sigut els papers que més l'han reptat?

Sempre n'hi ha, i cada personatge és un nou començament. T'has de reinventar, trencar esquemes i explorar com enfocar aquell paper, sempre amb la complicitat del director i dels altres actors. Busques una veu nova, una perspectiva diferent, i són els directors i els textos els que t'obren noves visions. Això és, de fet, el que ens manté actius i apassionats en esta professió. Recordo especialment l'experiència amb Juan Echanove a l'obra *Visitando al Sr. Green*, que em va fer descobrir molt sobre com soc emocionalment.

El cinema català ha experimentat un gran reconeixement amb pel·lícules com *El 47* o *La casa en flames*. Com valora el moment actual del cinema català?

Hem semblat molt bé i estem recollint els fruits. Hi ha grans escoles de cinema, com l'ESCAC i l'ECIB, que formen excel·lents professionals. Això es reflecteix en la qualitat

tècnica i creativa dels nous cineastes. Avui dia, els joves directors arriben a les seues òperes primes amb un bagatge impressionant, cosa que abans era molt més difícil d'assolir. Si mirem enrere, el cinema català potser no tenia tantes veus interessants ni tanta qualitat tècnica com ara. Hem avançat molt, i això es deu a esta formació sòlida, tant tècnica com artística. Potser abans destacàvem en l'àmbit actoral, però ara hem assolit una gran excel·lència també en els aspectes tècnics.

Quins consells donaria a aquells joves tortosins que somien fer carrera en el món del teatre o el cinema?

El primer pas és la perseverança. Cal lluitar pel somni que tens i no defallir. És cert que este món és molt difícil, però també et permet descobrir qui ets i què pots aportar. Els camins són molt diversos: hi ha gent que, per atzar, entra en una sèrie i troba una via ràpida, mentre que d'altres necessiten més temps. Però la clau és caminar amb humilitat, pas a pas, sense obsessionar-te amb l'èxit immediat. De vegades, no és l'èxit el que et definix, sinó el fet d'anar construint un camí propi

que es va obrint a poc a poc.

Ara està de gira amb l'obra teatral *Todos pájaros*, dirigida per Mario Gas.

Sí, el dia 1 i 2 de febrer estarem a València, i després farem temporada a Barcelona entre abril i maig. *Todos pájaros* és una obra escrita fa 15 anys per Wajdi Mouawad, un autor d'origen libanès i nacionalitzat canadenc. És una mirada polièdrica sobre el conflicte etern entre israelians i palestins, amb una càrrega poètica que commou molt l'espectador.

Quin és el pròxim projecte que té entre mans?

Ara mateix s'estrenaran dos sèries diferents en què participo. La primera, a TV3, és la segona temporada de *Jo mai mai*, una sèrie que parla d'un grup d'adolescents que conviuen en una casa de colònies. Tracta del despertar a la vida, l'amor i els conflictes propis de la joventut. L'altra és *Terra Alta*, que s'estrenarà a l'abril a la plataforma Movistar+. Esta sèrie està basada en la novel·la de Javier Cercas, i interpreto un advocat. Rodar a les Terres de l'Ebre va ser molt especial per a mi.